A lélek története

Makkai István

BEVEZETÉS

„Már megint a nélkül mentél el néhány napra, hogy nem tudtam veled átgondoltan megbeszélni mindent, amitől végre nyugodt lehetnék. Hányszor hallottam ismét tőled:

-Jaj, apa, ne most beszéljük meg! Hagyj békén.

Így persze újra tele vagyok aggodalommal, mert azt gondolom, nem mondtam el neked mindent, amit szerettem volna, amit el kellett volna mondanom. Emlékszel, amikor beköltöztél a Koleszba? Előtte örökösen az járt az eszemben, mi mindenről kellene még szót váltanunk. A hétköznapokban, az örökös rohanás mellett is jut idő arra, hogy mindent megbeszéljünk. Akkor azonban azt éreztem, maradtak dolgok, amiket nem tanultál még meg, ezért kint az életben bajba kerülhetsz.

Aztán pillanatok alatt elszálltak az itthon töltött napok. Időnként megpróbáltam ugyan beszélni veled, de ezek a próbálkozások szinte soha nem jártak sikerrel. Arra gondoltam, le kellene írnom neked a fontos dolgokat, s majd egyszer elővesszed, ha szükségét érzed. Csak azért nem írtam akkor le mégsem, mert sejtettem, hogy jelenleg sem időd, sem lelki békéd nem lesz az általam leírtak olvasgatásához. Így

inkább megírtam e könyvet, hátha addig másoknak hasznára lehetek.

Azt remélem, egyszer elolvasod ezt a könyvet."

A könyvem megszületése előtt sokáig kerestem, kutattam az életünk igazi célját. Aztán lépésről lépésre megértettem, megtaláltam kérdéseimre a választ, amit megpróbáltam papírra vetni. Lassan haladtam az írással, egy-egy kérdést hosszasan megrágtam magamban mire papírra került. Minden gondolatot, logikusan vezettem le, a megfigyeléseim, tapasztalataim alapján.

Mindezt miért? Nem tudtam belenyugodni, hogy az emberi életnek ne legyen valami magasabb célja.

Nem élhetünk csak úgy értelmetlenül bele a világba, hisz az egész világegyetemben, és benne kis Földünkön, minden-mindennel összefügg. Szerettem volna megtalálni ezeket, az összefüggéseket az emberi lélekkel kapcsolatban. Hiszen mindennek és mindenki létezésének oka van.

De ezt csak úgy érthetjük meg, ha nyitott szemmel, és odafigyeléssel

élünk, és ez által tisztában vagyunk az okok mélyebb értelmével. Ezt a mélyebb tartalmat kutattam, és szerettem volna megosztani az olvasóval. Saját életemre visszatekintve, rá kellet döbbennem, a végcélunkat nem kerülhetjük el. Bár azt hisszük sokan, az életünket tudatosan irányítjuk, de ez csak részben igaz. Mivel minden másodpercnek, percnek és órának, minden tettnek, cselekedetnek, szónak, mondatnak, sőt minden gondolatnak következménye van, az ok, amiért abban a pillanatban úgy cselekszünk, ahogy éppen akkor tesszük, belőlünk ered, (és teljesen tudattalan,) azt a személyiségünk, a neveltetésünk irányítja. Ami igazi feladatunk a döntés, hogy merre haladjunk utunkon. Ezt a döntést nekünk kell meghozni, a szabad akaratunk segítségével. De hogy jó döntést hozzunk, szükség van arra, hogy felismerjük, a minket, és a világunkat mozgató törvények összefüggéseit. Ezekre, a törvényszerűségekre szerettem volna rámutatni, hogy megérthessük önmagunk. Sorsunk az, hogy megtanuljunk helyes döntést hozni, és életünk végén megérteni hogy megtanultuk-e a leckét. Létünk során okozunk jót, és rosszat is szeretteinknek, a körülöttünk élő embereknek, evvel sajnos együtt kell élni, mert ezt nem kerülhetjük el.

„Kivel vagyunk elszámolásban? Rá kell jönnünk, hogy elsősorban önmagunkért felelünk, saját lelkiismeretünknek tartozunk számadással. Belső ügyeinkben nincs külső felelősségre vonás,

büntetés vagy jutalom. Magunk ítélünk magunk felett. De ebben az ítélkezésben nem szabad értelmetlenül kegyetlennek lenni magunkhoz -így másokkal is elfogadóbbak tudunk majd lenni.

Meg kell értenünk, hogy cselekedeteink, jellemünk, érzéseink, gondolataink már magukban hordják összes jó és rossz utóhatásukat. Elkerülhetetlenül végigéljük valamennyit. Ezért értelmetlen minden utólagos önkínzás és öntetszelgés: Azzal, hogy el kell vállalnunk viselkedésünk következményeit -már lezárultak a számlák."

Mivel életünk minden percében hiszünk valamiben; a szerelemben, a szeretet erejében, a vallásban, a boldogság megtalálásában, az egészségben, a pénz hatalmában, ezért hit nélkül nem lehet élni. Minden ember hisz valamiben, még ha tagadja is azt. Ezért kezdtem el foglalkozni a vallással is. Megpróbáltam a vallást logikai úton alátámasztani, és a különbözőségeket megmutatni. Nem akartam senkire sem utalni, ahogy a hittan órákon teszik, de igyekeztem bebizonyítani, hogy a vallás miért szükségszerű.

ÚJJÁSZÜLETÉS

KARMA

A fogalom a keleti filozófiákból került át hozzánk. Ezt már ismerték az ókori Egyiptomban is. Két egymástól független térben és időben távol élő civilizáció ismerte az újjászületést, és annak okát, a karma lényegét. Ez a szó vajon mit jelent igazából? A reinkarnáció szó szerint újra testet öltést jelent és az egyik nagy, a világot mozgató törvény, az ismétlődés egyik megnyilvánulása. Az ismétlődés azért nagy törvény, mert egyike a világ alap építőköveinek.

Minden periodikus alapokon épül fel, kezdve a világ létén-nemlétén, a természet körforgásainak változatos egyhangúságán át az egyéni párhuzamig; testek születnek, elmúlnak, majd újra születnek, és újra elmúlnak. Mindenben megnyilvánul egy lassan változó periódus, ami lényegében megad egy állandó sémát, amire újra meg újra egy

az előzőhöz hasonló, de mégsem ugyanaz a felépítmény kerül. Ez a mégsem ugyanaz az a pici többlet, ami miatt értelme van az egésznek; ez ugyanis a fejlődés. Minden fejlődik, vagy lassan, vagy gyorsan, de az egyszerűbből a bonyolultabb, illetve a fejlettebb felé halad. Ennek a fejlődésnek az egyik nagy kereteszköze a reinkarnáció. Egy út, amin haladunk, akár akarjuk, akár nem.

De mi határozza meg az utunkat? Talán a hely, ahová születtünk? Vagy tán a nevünk? Vagy a neveltetésünk?

Szerintem nem egyenként számítanak ezek a dolgok, hanem mindezek összessége, és még valami Plusz, ami meghatározza az életünk irányát, amit csak az utolsó pillanatban értünk meg, az igazi CÉLT, de akkor már nem tudjuk helyrehozni hibáinkat. Nevezhetnénk talán a Mindenhatónak, vagy talán az előző életünkben elkövetett hibáink kijavításának ezt az elérendő végcélt?

''Isten mindennap ad nekünk egy pillanatot, amikor megváltoztathatunk mindent, ami boldogtalanná tesz. S mi mindennap úgy teszünk, mintha nem vennénk észre ezt a pillanatot, mintha nem is létezne, mintha a ma ugyanolyan lenne, mint a tegnap, és semmiben sem különbözne a holnaptól. De aki résen van, az észre fogja venni a mágiku s pillanatot.

Bármikor meglephet minket: reggel, amikor bedugjuk a kulcsot a zárba, vagy az ebéd utáni csöndben, és a nap bármelyik percében, amelyik nem látszik különbözőnek a többitől. Mert ez a pillanat létezik, és ebben a pillanatban a csillagok minden ereje belénk száll, és segítségükkel csodákra leszünk képesek.''

A boldogság sokszor áldás de általában meg kell harcolnunk érte. A mágikus pillanat segít, hogy megváltozzunk, és elinduljunk az álmaink után. Lehet, hogy szenvedni fogunk, nehéz pillanatokat élünk át, és sok csalódás ér de ennek egyszer vége lesz, és nem hagy gyógyíthatatlan sebeket. És amikor túl vagyunk mindenen, emelt fővel tekinthetünk vissza.

Szerencsétlen, aki nem mer kockáztatni. Lehet, hogy soha nem csalódik, soha nem ábrándul ki, és nem is szenved úgy, mint azok, akik egész életükben egyetlen álmot követnek. De amikor visszatekint -hiszen mindannyian visszatekintünk-, meghallja, amit a szíve súg: "Mit tettél azzal a rengeteg csodával, amit Élet elhintett a hétköznapjaidban? Mit tettél azokkal a talentumokkal, amelyeket rád bízott a Mindenható? Elástad mindet egy mély gödörbe, mert féltél, hogy elveszíted őket. Íme hát az örökséged: a bizonyosság, hogy eltékozoltad az életed."

Szerencsétlen az, aki hallja ezeket, a szavakat. Mert ettől kezdve már

Ő is hinne a csodákban, életének mágikus pillanatait azonban örökre

elveszítette."

Bármilyen családba születünk bármilyen egészségesen is (mert születhetünk betegen is) bármilyen környezetben növünk is fel, érhetnek minket testi és lelki fájdalmak, gondok, bajok; kialakulhat személyiségünk ilyenné vagy olyanná; az elérendő végcél mindenkinél ugyan az!

Amikor közeledik az, amiben minden ember osztozik, a Halál, szembe néznünk leélt életünkkel, akkor nyugodtan mondhassuk,

’’úgy éltem, hogy mindig, amikor választanom vagy döntenem kellet,

a helyes irányt választottam. De ha hibáztam, később legalább

megpróbáltam jóvátenni azt.'' Ezt nevezik lelkiismeretnek.

Tudom sokan, azt mondják most magukban, főleg a fiatalok, hogy hol van az még! De ez az idő nem érett felnőtt korban jön el, amikor még valamit jóvátehetünk, hanem amikor már majdnem késő.

Az életünk során rengeteg fájdalmat élünk át. Sok gondunk-bajunk l esz.

Ezek az akadályok csak azért akadnak utunkba, mintegy próba, hogy ezáltal esélyt adjunk magunknak, hogy jó döntést hozhassunk, akkor is, ha fájdalom lesz a részünk, és abból tanulhassunk. A lényeg az, hogy magunkon kívül a lehet. legkisebb fájdalmat okozzunk másoknak, ezáltal a lelkiismeretünk tiszta maradjon, és könnyű legyen, amikor majd eljön a végső perc, és saját magunk

felett kell ítélkeznünk, ne legyem túl nehéz a lelkünk.

Az ember bekötött szemmel halad át a jelenen. Nem tudhatja, hanem

legföljebb sejtheti és találgathatja, mit is élt át.

A kendő csak később hullik le a szeméről, és ő csak akkor, a múltba visszatekintve

állapíthatja meg, mit élt át és mi volt élményei értelme.

„Kivel vagyunk elszámolásban? Rá kell jönnünk, hogy elsősorban

önmagunkért felelünk, saját lelkiismeretünknek tartozunk

számadással. Belső ügyeinkben nincs külső felelősségre vonás,

büntetés vagy jutalom. Magunk ítélünk magunk felett.

De ebben az ítélkezésben nem szabad értelmetlenül kegyetlennek

lenni magunkhoz -így másokkal is elfogadóbbak tudunk majd lenni. Meg kell értenünk, hogy cselekedeteink, jellemünk, érzéseink, gondolataink már magukban hordják összes jó és rossz utóhatásukat. Elkerülhetetlenül végigéljük valamennyit.

Ezért értelmetlen minden utólagos önkínzás és öntetszelgés.

Azzal, hogy el kell vállalnunk viselkedésünk következményeit, már lezárultak a számlák.

HOGY MIÉRT ÉLÜNK ITT A FÖLDÖN?

A felelet nagyon bonyolult, ugyanakkor nagyon egyszerű.

Mert nem csak a saját életünknek van értelme, hanem a másokénak is, ami kapcsolódik a többiekéhez is. Az élet értelme?
Életünk során kisebb nagyobb befolyással vagyunk közeli és távolabbi életekre. A sok életvonal olyan, mint egy fonalgombolyag, a szálak erre is és arra is mennek, attól függően a mellettük lévő szál
merre engedi őket haladni, vagy mint a föld alatt, a fa gyökere, nem mehet, amerre akar, csak arra, amerre a környezete, és a többi gyökér engedi. Így vagyunk életünkkel, embertársainkkal is.

Jól és sajnos rosszul is hathatnak reánk, és mi hatunk rájuk, és ezzel befolyásoljuk egymást. Az élet igazi értelme az, hogy a körülöttünk élőkkel jól bánjunk, jó irányba tereljük, segítsük őket. Egy szerepjátékot kell játszanunk, amiről nem is tudunk, és ami nincs előre megírva. Nekünk kell gyakorta végszavazni szereplőtársunknak, hogy megfelelő döntést hozzon egy-egy konfliktus helyzetben. Mivel ilyenkor szükség van negatív szereplőre is, ezért léteznek olyan emberek, akik gyakorta okoznak másoknak

problémát.

Még nagyobb felelősség terhel minket a gyermekeink felé, hisz nekik mi leszünk a múlt, mi fogjuk meghatározni a jövőjüket.

’’Szeresd felebarátodat, mint ön magadat '' -nem véletlenül adták parancsba az embereknek ezt a törvényt.

Ha megnézzük a világvallásokat, a legtöbb, a szeretet, a jó szándék fontosságáról szól, amit ha megtartanánk, sokkal egyszerűbb és tisztább lenne életünk, melynek végén igazi értelmet nyerne földi létünk. A szeretet egyik megjelenési formája a másik ember szolgálata.

A szolgálaton nem a régi fogalmat értem, hanem azt hogy a saját érdekeinket nem nézve a másik érdekeit, kívánságait szem előtt tartva ő érte teszünk. Az életnek nem lehet célja a gyűlölet, a pusztítás, a rosszakarat, kivéve, ha végcél a káosz megteremtése.

De ha a zűrzavar teremtődik meg, az elpusztítja önmagát.

Ha kapni akarsz, először adnod kell! Aki igazán tud szeretni, az csak vetni akar, aratni sohasem. Az élet mozgató, előrevivő rugója ez: Először adnod kell, hogy kaphass!

VÁLASZ

Először adnod kell, hogy kaphass!

Türelmet, megértést, odafigyelést, SZERETETTET. Akkor is, ha nem kapod vissza. Mivel mindennek következménye van, ha türelmetlen, durva, közömbös vagy, csak azt kaphatod vissza.

Idézet:-

Az Egyesült Államokban egy sérült gyerekeket oktató iskola, gyűjtést rendező vacsoráján felszólalt az egyik szülő, beszédére még ma is sokan emlékeznek.

A természet, ha külső hatásokkal nem avatkoznak bele annak rendjébe, tökéleteset alkot. Ettől függetlenül az én fiam, Shay nem képes úgy tanulni, mint mások. Nem érti úgy meg a dolgokat, mint más gyerek.

A fiamban miért nem található a természet tökéletessége? Elcsendesedett a hallgatóság a kérdéstől.

-Azt hiszem -folytatta az apa -amikor egy olyan gyermek, mint amilyen Shay jön a világra, alkalom nyílik arra, hogy kifejezzük az emberiség igazi természetét, mégpedig azzal, ahogyan bánunk azzal a gyermekkel.

Shay az apjával sétált, amikor néhány ismerős gyereket látott baseballozni.

Shay kérdezte:

-Szerinted engednek játszani? –

Shay apja tudta, hogy a legtöbb gyerek nem örülne, ha fia az ő csapatában játszana, ugyanakkor megérezte fiának azt az igényét, hogy valahova tartozni akar. Így megkérdezte az egyik fiút, engedik e Shay-t játszani.

A megkérdezett fiú körül nézett, segítséget kérő tekintettel és mivel nem kapott segítséget, saját kezébe vette az ügyet, és azt mondta:
-6 ponttal vesztésre állunk és a nyolcadik körben vagyunk.
Beállhat hozzánk és a kilencedik körben, üthet is.

A nyolcadik kör végén Shay csapata szerzett néhány pontot, de még mindig 3 pontos hátrányban voltak. Közben Shay kesztyűt húzott és a középpályán játszott. Semmilyen labda nem járt ugyan arrafelé, de szemmel láthatóan határtalanul boldog volt, fülig ért a szája, amikor integetett neki az apja.

-Fuss Shay, fuss az elsőre!

Ijedt nagy szemekkel el is indult az első bázis felé, majd a tömeg biztatására a másodikra is. Mire odaért a jobb fogónál volt a labda, aki odadobhatta volna a harmadikra, azonban felfogva a dobó szándékát annak a feje fölé hajította azt, miközben a bázisokról futó csapattársak már elkezdtek beérni a célbázisra, Shay is elkerülte a harmadikat és üvöltött a tömeg:

-Célba fuss Shay, célba!

Shay beért és győzött a csapat, hősként ünnepelték, mintha év végi bajnokságot nyert volna.
-Azon a napon -folytatta elfojtott hangon az apa, könnyekkel a szemében -mindkét csapat fiúi igazi szeretetet és emberséget hoztak a világba.

Mindennap akaratunk ellenére, ezerszám zúdítanak reánk, emberi szenvedést, érzéketlenséget, becstelenséget, agresszivitást, de ha az élet válasz útjairól, fontos gondolatairól kell üzenetet küldeni, az emberek többsége kétszer is meggondolja, megosztja-e mással.

A primitív, durva és gyakran obszcén szabadon áramlik a különböző médiákban, ezzel szemben iskoláinkban, munkahelyeinken gyakran el van nyomva a nyilvános párbeszéd a helyes emberi értékrendről. Amíg a "jó emberek" kevesen vannak, addig sajnos így marad.

Nos, hiszem, hogy mindannyian képesek vagyunk megváltoztatni a dolgokat. Minden nap ezer alkalom nyílik arra, hogy megvalósítsuk a "természet rendjét" Olyan sok, látszólag triviális módon vagyunk kapcsolatban embertársainkkal, e kapcsolatokban sokszor felmerül a kérdés, tudunk-e adni valamennyi szeretetet és emberséget, vagy elmegyünk a lehetőség mellett, és kicsit hidegebben hagyjuk a világot. -idézet vége

A következmény törvénye miatt a jót előbb vagy utóbb visszakapod. Ha egy házat építesz, amíg nincs kész, csak a puszta falak látszanak, a csupasz téglák, addig nem szép. De ha jól építed, a végeredmény megéri a fáradságot. A téglák a jó tettek, a jó gondolatok, a jó

érzések egymásra épülve. A ház csak öregkorunkra épül fel, de ha jól építettük életünk során, akkor erős, és szép lesz a végeredmény. Utódainkra megfelelő házat hagyhatunk, melyben lelkük egészségesen fejlődhet.

Ha téglákat csak úgy össze vissza rendszertelenül rakjuk egymásra, az a ház minél magasabbra épül, (minél idősebbek vagyunk) annál könnyebben omlik össze egy viharos széltől. (Egy érzelmi tragédiától)

Az élet, folyamatosan választ ad a fel nem tett kérdésedre, csak nem hallod meg őket, mert nem jól figyeled a saját életed. A kérdésekre mindig másoktól várod a választ, pedig az mindig benned van. Ha meghallod a választ, már nincs is szükség a kérdésre.